

POZOROVATEL SMRTI

Chris
CARTER

**POZOROVATEL
SMRTI**

Přeložila Jana Pacnerová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2024

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2024 Chris Carter

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Death Watcher*

(First published by Simon & Schuster UK Ltd, 2024)

přeložila © 2024 Jana Pacnerová

Redakce: Milan Kudyn

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Tisk: FINIDR, s.r.o., Český Těšín

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7595-679-8

Věnování

Rád bych věnoval tento román všem čtenářům, kteří mi za uplynulých patnáct let projevili neuvěřitelnou podporu a lásku. Dostalo se mi té výsady, že jsem se během své kariéry setkal s mnohými z vás, a vždycky mě až zahanbuje, jak jste úžasní, laskaví a trpěliví.

Jste důvod, proč dělám to, co dělám. Jste důvod, proč tu ještě jsem. Z hloubi srdce vám všem mnohokrát děkuji za to, že udržujete naživu mě i můj sen.

Na shledanou někdy brzy na knižním turné.

Tento příběh byl inspirován skutečnými událostmi.

Vědomí se Shaunů Danielsovi vracelo v nerovnoměrných vlnách. Nejdřív přišlo těžké zachvění očních víček, po němž rychle následovalo zoufalé, zajímavé nadechnutí. Ta trocha vzduchu, kterou se mu podařilo nabrat do plic, působila zatuchle, tíživě, s prapodivnou směsicí pachů, jež nedokázal přesně identifikovat. Spolykal těch několik málo kapek slin, které byly jeho žlázy schopny vyloučit, ale přitom cítil, jak ho v hrdle škrábe a bolí, jako by zhltnul miskou drceného chilli zdobeného skleněnými střepy. Bolestí sebou trhl a na pár vteřin zatajil dech. Jeho oči, bezradné a nezaostřené, se instinktivně pohnuly doleva, pak doprava.

Nic.

Shaun neviděl nic než tmu.

„Co to sakra je?“ Slova mu splynula z vyschlých rtů v polospánku, oční víčka mu připadala příliš unavená, než aby se úplně otevřela. *Zase jsem vytuhnul po propité noci?*

Tahle myšlenka ho nijak nepřekvapila a bolest, která mu právě explodovala uvnitř lebky, rozhodně působila jako matka všech kocovin.

„Uf,“ zahekal a nabral do plic další doušek zatuchlého vzduchu. Pokusil se polknout ještě trochu slin, ale místo toho se rozkašlal a spustil tím palčivou bolest v hrdle, která spojila své síly s bolestí hlavy, až mu pulzovalo v celém obličejí.

„Kurva,“ zašeptal Shaun a znovu mátožně vydechl. „Co jsem to sakra včera pil... benzín?“

Tehdy si uvědomil, že leží naznak, na jakémisi nepříliš pohodlném povrchu. Rozhodně to nebyla jeho postel.

Kde to kurva jsem? V kuchyni na podlaze? Myšlenku doprovodilo další unavené nadechnutí. *Nejspíš bych měl vstát. Ani nevím, kolik je hodin.*

Když se ale zkusil pohnout, nic se nestalo.

„Co je, kurva?“

Pokusil se o další pohyb.

Absolutně nic – prsty u nohou, chodidla, nohy, paže, ruce, prsty, šije... nic se nepohnulo.

„Co se to sakra děje?“

Tehdy Shaun uslyšel odkudsi zprava podivný zvuk. Znělo to, jako by někdo poposedl na židli.

Shaunovy oči tam okamžitě zamířily, ale nic neviděly.

„Haló? Kdo je tam?“ zkusil zavolat, ale v hrdle měl příliš sucho... hlasivky tak slabé, že nedokázaly vyloudit žádný zvuk silnější než šepot. Přesto pokračoval. „Prosím, můžete mi pomoci? Nemůžu se pohnout.“

Odpovědi se Shaun nedočkal.

„Haló?“ pokusil se znovu. „Je tam někdo?“

Ticho.

Co se to kurva děje? Zdá se mi to? Proč se nemůžu pohnout?

Shaun zavřel oči tak pevně, jak jen to šlo, než je opět mžikavě otevřel. Nepůsobilo to jako sen. Všechno zůstávalo – tma, pulzující bolest hlavy, pálení v hrdle, zatuchlý vzduch... a pořád se nemohl pohnout. Cítil, jak se ho rychle zmocňuje zoufalství.

„To je dobře. Už jste vzhůru.“

Bezvýrazný a zastřený mužský hlas, který Shaun uslyšel, přicházel zprava.

Usilovně se snažil otočit hlavu tím směrem, ale jeho krk jednoduše ne-reagoval. Zato oči se stočily tak daleko doprava, jak jen to šlo.

„Kdo je tam?“ zeptal se Shaun přiškrceným hlasem. „Můžete mi pomoci, prosím? Nevím, co se stalo, ale nemůžu se hýbat.“

„Ano, já vím,“ odvětil muž klidně a cvakl vypínačem.

Přímo nad Shaunem párkrát zablikala žárovka v odolném krytu z drátěného pletiva, než se rozzářila a zaplavila místnost takovým jasným světlem, až to Shaunovi vypalovalo sítnice. Instinktivně opět pevně zavřel oči, ale protože týlem hlavy spočíval na té nepohodlné ploše, kde ležel, a nemohl pohnout krkem, neměl reálnou možnost uniknout jasné záři, která ho zasáhla jako rána pěstí. Přestože měl zavřené oči, světlo bylo tak silné, že

pronikalo víčky a optickým nervem, až narazilo na jeho už tak nesnesitelnou bolest hlavy. V té chvíli mu bylo, jako by se mu tavil mozek.

„Ááá,“ zasténal a dech se mu zadrhl v hrdle. „To je zatraceně moc světla.“

„Dejte tomu chvílku,“ pronesl muž chlácholivým tónem. „Vaše oči si na to zvyknou.“

„Co se děje?“ zeptal se Shaun a do jeho tónu se vtíralo zoufalství. „Kde to jsem? Proč se nemůžu hýbat? Kdo jste?“

„Jste na mém operačním sále,“ odpověděl muž. „Na mém operačním stole.“

„Operační stůl?“ vyhrkl Shaun a na zlomek vteřiny mžikavě otevřel oči, pak zamžoural, protože světlo bylo dosud příliš silné, než aby je mohl otevřít úplně. „Tohle je nemocnice? Měl jsem nějakou...“ zasípal při představě možných důsledků, „... nehodu? Panebože, co se stalo? Prosím, řekněte mi, že nejsem ochrnutý... prosím.“

Muž se odmlčel, jako by uvažoval, jak odpovědět. Nakonec se rozhodl odpovědět otázkou. „Co si pamatujete jako poslední, pane Danielsi?“

Shaun uslyšel mužovy kroky, jak ho obcházejí z druhé strany.

„Hmm...“ Snažil se myslet, ale bolest hlavy jako by vybudovala kolem jeho paměti hradbu. „Já... si vlastně nic nevybavuju. V hlavě mi duní, až mám pocit, že praskne.“

„Nespěchejte.“ Mužův hlas teď doléhal k Shaunovi z druhé strany. „Jste pod sedativy. Ta bolest hlavy, sucho v hrdle, otupělost, zastřená paměť... to je úplně normální.“

V tom okamžiku Shaun uslyšel nový zvuk, cosi jako zařinčení kovu o kov. Vydechl, znovu zamžikal a jeho oči konečně přivykly na jasné světlo natolik, aby je dokázal napůl otevřít. Jakmile to udělal, okamžitě zatěkaly zprava doleva ve snaze pochytit toho co nejvíc.

Vzhledem k neschopnosti otočit krkem a pohnout hlavou – jež spočívala zátylkem na operačním stole – toho Shaun moc nezahlédl.

Strop byl natřený bíle. Stěny byly obložené kachlíčky, rovněž bílými, a podle toho, co Shaun mohl pozorovat, dokonale čistými. Pachy, které prve nedokázal přesně identifikovat, teď začaly dávat trochu větší smysl – čisticí prostředky, antiseptika, dezinfekce... typická podivná kombinace pachů, jaká se obvykle vyskytuje v každé nemocnici.

„Hmm...“ Shaun zavřel oči a znovu se pokusil zalovit v paměti. Bolest hlavy se projevila jako velice zdatný protivník. „Mám v hlavě bordel... a pekelně to bolí. Nemohl bych dostat něco na bolest?“

„To by nebyl dobrý nápad,“ odvětil muž. „Léky na bolest nereagují moc dobře s těmi sedativy, co v sobě máte. Prosim, jen se snažte.“

Co si myslíš, že dělám? pomyslel si Shaun a střelil přitom pohledem doleva. *Zpívám si v duchu „Mambo číslo 5“? Dělám, co můžu, kámo.* Zhluboka se nadechl a bojoval s bolestí hlavy, až se mu začaly vracet jakési záblesky paměti, ale nebylo to moc platné.

„Paměť mám zamlženou jako zfetovaná šlapka,“ znovu zamžoural proti ostrému světlu. „Ale... tak nějak si vzpomínám, že jsem zašel do našeho místního baru na pár drinků.“

„Kde to bylo?“ zeptal se muž. „Pamatujete si název toho baru? Vzpomínáte si, kde bydlíte?“

Shaun krátce zaváhal, paměť mu vypovídala jako starý motor.

„Hmm... žiju v Jižním Los Angeles.“

Muž čekal, ale Shaun už nic dalšího neuvedl.

„Mohl byste se vyjádřit trochu konkrétněji?“ pobídl ho muž. „Pamatujete si, ve které čtvrti Jižního Los Angeles žijete?“

Vteřinová pauza.

„Jo.“ Věci v Shaunově hlavě konečně začaly získávat obrysy. „Žiju v Lomité – na rohu Eshelman Avenue a 250th Street.“

„Výborně, pane Danielsi.“ Muž konečně přistoupil dost blízko, aby ho Shaun poprvé spatřil.

Muž se tyčil nad operačním stolem, ale vleže a se světlem dopadajícím přímo do očí nebyl Shaun schopen ani hádat, jak je vlastně vysoký. Mužovy vlasy, pokud nějaké měl, byly úplně skryté pod chirurgickou čapkou tyrkysové barvy. Nos, ústa a bradu mu rovněž zakrývala standardní chirurgická rouška. Jediné, co Shaun skutečně mohl vidět, byly mužovy oči – tmavé a hluboko zasazené pod operačními brýlemi.

„Ještě něco si pamatujete?“

Shaun trochu víc zalovil v paměti.

„Hmm... asi jsem si s někým povídal. Ale nemůžu si vzpomenout s kým.“

„V baru?“

„Ano, asi ano.“

„Dobře. Vzpomínáte si ještě na něco?“

Shaun se snažil, ale paměť měl jako blátivou kaluž.

„Ne, nic,“ odpověděl a do očí mu vhrkly slzy. „Prosím, povězte mi, co se mi stalo? Jak jsem se sem dostal? Jak to, že se nemůžu hýbat? Jak to, že si skoro nic nepamatuju?“

Muž poodstoupil od operačního stolu, takže na krátkou chvíli zmizel ze Shaunova zorného pole.

„To je naprosto v pořádku, pane Danielsi. Nemusíte mít obavy. Abych byl zcela upřímný, vzpomínám se nedá tak docela věřit, věděl jste to? Zvlášť ne těm, které vznikají bezprostředně po traumatizující události. Deformují se, třísť se, a když se pak snažíme si je vybavit, poskládají se znovu způsobem, který se vůbec nepodobá originálu. A tehdy začnou skutečné problémy. Lidé tolik věří tomu, co si údajně pamatují, až to berou jako doslovný záznam toho, co se skutečně stalo. Ale je tomu tak jen zřídka. Tam, kde jsou v naší paměti mezery, nastoupí odhad mozku, který ty mezery vyplní tím, co uzná za vhodné. Důležité detaily, na které se nelze rozpomenout, nahradí představitivost. Chápete, jaké můžou vzniknout problémy?“

Tohle Shaun nevěděl.

„Příliš mnoho lidí bere vzpomínky jako fakta,“ pokračoval muž. „Ale tak to jednoduše nefunguje. Jde spíš o vnímání toho, co se stalo, než o skutečnou realitu.“

„Takže...“ Shaun zaváhal a pod víčky se mu hromadily slzy. „Říkáte, že si možná nikdy nevzpomenou, co se mi stalo?“

„Ne, to vůbec ne. To vám mohu klidně povědět. Šel jste pít do vašeho místního baru, pane Danielsi, a přitom jste narazil na problém.“

Shaun znovu zaslechl cosi, co se podobalo zařinčení kovu o kov. Nebyl to zvuk ničeho těžkého – spíš jako když se na kovový táč kladou nástroje.

„Problém?“ otázal se Shaun tónem, v němž se stejnou měrou mísily zdráhání a obava. „Jak to myslíte? Jaký problém?“ Po spánku mu skanula slza.

Muž znovu vstoupil do Shaunova zorného pole. Tentokrát si s sebou vezl vozík s nástroji.

„S někým jste si v baru povídal, pane Danielsi,“ odpověděl. „A ten někdo byl problém.“

„Cože?“ zeptal se Shaun. Znovu mžoural do ostrého světla a usilovně se snažil rozpomenout.

Pohádal se? Byl pobodaný... nebo postřelený? Nepoškodil mu ten někdo, s kým si v baru povídal, nějak páteř? Proto se nemůže hýbat? To se mu doktor snaží povědět?

Mezi všemi těmi otázkami vyvstala rázem nová myšlenka, která Shaunovi vadila. Pokusil se zaostřit zrak na mužovu tvář.

„Nerozumím. Jak víte, že ten člověk, se kterým jsem v baru mluvil, byl problém?“

Muž se zasmál, ještě několik vteřin ho napíнал. „Protože ten člověk jsem byl já.“

Shaun sraštil čelo. „Cože?“

Muž sáhl po něčem, co leželo na tácu s nástroji po jeho pravici. „Mám na vás dotaz... *Shaune*.“

Změna oslovení byla očividně záměrná. Z tácky s nástroji vzal kladívko a něco, co vypadalo jako dláto, jenže nebylo špičaté, ale tlusté a na konci zaoblené.

„Na lámání kostí,“ pronesl muž, „podle vás postačí takovéhle dláto, nebo bych měl zvolit něco trochu těžšího... snad i ostřejšího?“

„Cože?“ Shaunův zrak na okamžik zalétl ke kladivu a dlátu, pak se znovu zaměřil na muže.

„Nechci porušit pokožku,“ vysvětloval muž. „Chci zlomit kost, ale nechci způsobit žádná zranění na kůži nebo svalch.“ Pokrčil rameny. „Hematomy a podlitiny jsou samozřejmě v pořádku. Lámat kosti bez pohmoždění je těžké, že ano?“

Shaunovi zatrnulo u srdce. „Já... já nechápu.“

„Ach pardon.“ Muž vrátil kladivo i dláto na tácu s nástroji. „Prosím, dovolte, abych to upřesnil. Včera večer v baru jsem vám něco přidal do pití.“

Tentokrát na něj Shaun jenom mžoural a snažil se uhádnout, jestli žertuje, nebo ne.

„Bylo asi čtvrt na dvanáct,“ pokračoval muž. „To jste mi řekl, že musíte odejít. Nabídl jsem se, že nám koupím ještě jednu rundu – na cestu, víte?“

Věděl jsem, že další whisky neodmítnete, takže když jste se šel vymočit, dal jsem vám do pití drogu.“

„To... je vtip?“

Muž širokým gestem obsáhl místnost, ve které se nalézali. „Očividně není.“

Shaun zamžikal a po spánku mu stekla další slza.

„To ,házení něčeho do pití“ už jsem dělal mockrát,“ pokračoval muž. „A dá se říct, že jsem techniku a načasování přivedl k dokonalosti. Už jsme dopili a zrovna jsme vycházeli z baru, když droga začala působit. Než jste ztratil vědomí, byli jsme už u vašeho auta. Žádní svědkové. Dostat vás dovnitř byla hračka.“

„Já... to nechápu.“ V tónu Shaunova hlasu už zjevně převládal strach. „Proč? Proč to děláte?“

„Stručná odpověď?“ opáčil muž. „Protože vám chci ublížit, Shaune. Hodně.“ Z jeho tónu nezněl humor.

Shaun se znovu pokusil pohnout, ale žádný sval v těle ho neposlouchal.

„A tohle je na stavu, ve kterém teď jste, ohromné, Shaune,“ vysvětloval muž. „Ať vám udělám cokoli – tříštění kostí, vythávání nehtů, rozdrčení varlete, cokoli... nebudete nic cítit.“ Následovala významná pauza. „Prozatím... ale neuromuskulární látka, kterou jsem aplikoval a která vás paralyzovala od krku dolů, přestane působit za...“ Muž se podíval na hodinky. „Asi za hodinu a patnáct minut. Pak bolest *přijde*... nejdřív mírná, jak vaše nervová soustava začne znovu vnímat. Patrně to začne bolestmi ve svalech, které se postupně změní v křeče. Potom vám bude, jako by vám vyrvali klouby a nahradili je střepy rozbitého skla.“

Shaun upíral ohromený pohled na muže, který se znovu tyčil nad operačním stolem.

„Pak...“ Muž zjevně ještě neskončil. „Pak se vám žaludek naplní žlučí a začnete zvracet. Nebudete tomu moct zabránit, ale při zvracení vám bude, jako by vám někdo vrážel rozžhavenou pěst do jícnu, spaloval a drásal jeho stěny, až vám krev steče do hrdla, takže se budete dusit a dávit a mít pocit, jako byste se topil. Čím víc vaše nervová soustava procitá, tím víc vám vysílá do mozku signály bolesti... čím víc signálů bolesti váš mozek přijme, tím víc budete zvracet, protože bolest bude nesnesitelná,

o to se postarám. Ale ve vašem případě mám na velké finále připravené fakt parádní překvapení.“

Shaunovi připadalo, jako by vzduch kolem něj ztěžkl... hůř se mu dýchalo.

Muž opět sáhl na vozík s přístroji pro kladivo a dláto. I když mu nos a ústa zakrývala chirurgická rouška, Shaun poznal, že má na tváři úsměv.

„Určitě už vám to došlo,“ řekl muž. „Nejste ve skutečné nemocnici. A já nejsem skutečný doktor, ale budu se snažit ze všech sil.“ Otočil se a nahlédl do papíru, položeného na vozíku s nástroji. „Tak jo, začneme?“

„Prosím...“ žadonil Shaun hlasem přidušeným slzami. „Ať uvažujete, o čem chcete... prosím, nedělejte to. Nemám moc peněz, ale dám vám všechno, co mám. Prosím, nedělejte to. Prosím... jen mě pusťte.“

„Pššš,“ vydechl muž, přiložil dláto k Shaunovu levému stehnu a zvedl kladivo vysoko do vzduchu. „Nezavírejte oči.“ Kývl hlavou. „Sledujte *tohle*.“

O třicet dva dní později

V pátém podlaží slavné Budovy policejní správy v centru Los Angeles se až na konci prostoru vyhrazeného Divizi loupeží a vražd nalézala kancelář Útvaru ultranásilných trestných činů. I když název zněl „útvár“, tvořili ho pouze dva detektivové: Robert Hunter – šéf útvaru – a jeho parťák Carlos Garcia. Oba se právě chystali opustit kancelář, když se ve dveřích objevila Barbara Blakeová, kapitánka divize.

„Někam odcházíte?“ zeptala se. Dlouhé uhlově černé vlasy měla elegantně svinuté do uzlu a připevněné dvěma kovovými jehlicemi. Měla na sobě bílou hedvábnou blůzu, zastrčenou do dobře střižené tmavomodré úzké sukně. Střevíce s plochou podrážkou byly černé a lesklé, se stříbrným ozdobným detailem na špičce.

„Jenom na oběd,“ odvětil Garcia a instinktivně vrhl pohled na hodinky. Bylo čtvrt na tři odpoledne. „Proč, kapitánko? Co se děje?“ zeptal se, protože si hned všiml žluté složky, kterou měla kapitánka Blakeová u sebe. Vyšetřování přidělená Útvaru UNTČ obvykle přicházela buď v černých, nebo tmavošedých deskách.

„Chtěla jsem, abyste se mi v rychlosti na něco podívali,“ opáčila kapitánka, vstoupila do kanceláře a zavřela za sebou dveře.

„Jasně,“ vstal Hunter a vykročil jí vstříc. „O co jde?“

„Je to pitevních zpráva,“ vysvětlovala kapitánka Blakeová, přičemž předávala každému z detektivů po jedné kopii.

„Ke kterému případu?“ zeptal se Hunter.

„Momentálně k jedné dopravní nehodě,“ odpověděla kapitánka.

Hunter i Garcia se nechápavě zamračili.

„Asi před pětáctyřeti minutami,“ upřesňovala kapitánka Blakeová, „mi volala doktorka Hoveová. Právě dokončila posmrtné vyšetření jistého

Shauna Danielse, šestačtyřicetiletého, bytem v Lomitě. Jeho tělo se našlo vedle Lake Hughes Road v horách Sierra Pelona, zdánlivě jako oběť nehody, od které řidič ujel.“

„Autonehoda?“ Garcia otevřel zprávu a Hunter udělal totéž.

„*Zdánlivá* autonehoda,“ zdůraznila kapitánka Blakeová první slovo a ukázala na složky v jejich rukou. „Jen se na to podívejte a povězte mi, co si o tom myslíte.“

„No,“ ozval se Garcia, ještě než začal číst. „Jestli vrchní patologka okresu Los Angeles zavolala kapitánce Divize loupeží a vražd Losangeleského policejního sboru kvůli *zdánlivé* autonehodě, tak na té pitvě očividně něco nehraje.“

Kapitánka Blakeová zvedla ruce v gestu kapitulace. „Jak jsem řekla – podívejte se na to a řekněte mi, co si o tom myslíte.“ Přitáhla si židli naproti Hunterovu psacímu stolu a usedla.

Garcia na ni vyvalil oči. „Cože, jako že hned teď?“

Mlčení.

„Ale oběd...“

Kapitánka Blakeová se opřela dozadu, přehodila si nohu přes nohu, klidně sepjala ruce na kolenou a upřela na Garcii zakaboněný pohled.

„... může samozřejmě počkat,“ dokončil větu a opřel se o okraj stolu za svými zády. Z jeho tónu neznělo žádné nadšení.

Hunter už se pustil do čtení spisu, který začínal hlášením Dopravní divize San Fernando Valley, jež byla součástí Losangeleského policejního sboru.

Tělo našli v časných ranních hodinách před čtyřmi dny Marcus Stamford a jeho syn Julian, když jeli po Lake Hughes Road směrem ke svému oblíbenému rybářskému stanovišti u jezera Castaic. Kolem 5:10 ráno, necelých 140 metrů od vchodu do místního kostela směrem na sever zahlédli otec i syn u silnice něco, co se podobalo tělu – ale ne zvířecímu. Pan Stamford v obavách zastavil vůz a šel se podívat. Přitom zjistil, že jde o mrtvolu dospělého muže, která vypadala jako přejetá nějakým vozidlem. Poté pan Stamford zavolal na tísňovou linku.

Jako první se na místo dostavil Úřad šerifa okresu Los Angeles, záhy nato pak záchranka a detektiv William Sharp z dopravní divize Valley Losangeleského policejního sboru.

Hunter otočil stránku s hlášením, aby si prostudoval fotografie z místa nálezu. Bylo jich dohromady dvacet šest. Na prvních osmi bylo tělo jako celek, zabrané z různých úhlů. Následujících dvacet snímků zachycovalo detaily těžkých zranění, která mrtvý utrpěl. Byly tu otevřené zlomeniny pravého zápěstí a pravé tibie, kde kost pronikla dokonce i látkou černých kalhot. Levé rameno a klíční kost byly viditelně dislokované a zlomené, dále tu byly tržné rány na obličeji, hlavě, pažích, nohou a rukou, kde byla pokožka místy sedřená.

Na posledních šesti fotografiích byla vozovka, hlavně stopy smýkání pneumatik, jasně viditelné na asfaltu. Byly čtyři, všechny stejně výrazné. To spolu s mezerou mezi předními a zadními stopami brzdění nasvědčovalo tomu, že vozidlo, které Shauna Danielse srazilo, bylo skoro určité nákladní pick-up s pohonem na čtyři kola. Jedna z fotografií zachytila měření brzdných stop – ty, které vytvořila přední kola, byly asi metr třicet dlouhé, stopy těch zadních jen o deset centimetrů kratší.

Podle detektiva Sharpa pozice a vzdálenost těla v poměru k brzdným dráhám odpovídaly nehodě, od které řidič ujel, poté co vozidlo srazilo oběť v rychlosti šedesáti až osmdesáti kilometrů za hodinu. K brzdění zřejmě došlo jen zlomek sekundy před fatální srážkou, což napovídalo tomu, že řidič chodce uviděl, až když už bylo pozdě. Náraz přehodil oběť přes kapotu, přičemž narazila na přední sklo a byla odmrštěna dopředu a doprava, kde přistála na vozovce.

„Moje první otázka zní,“ listoval Garcia chvilku spisem. „Co dělala oběť v horách tak brzy ráno?“

„Možná rybařila?“ spekulovala kapitánka Blakeová. „Byla na túře?“

„Člověka by to napadlo, že?“ opáčil Garcia. „Ale není tu ani zmínka, ani fotka, že by se u silnice našlo ještě něco – batoh, taška, pouzdra s náčiním, rybářský prut... nic.“ Pokrčil rameny. „Ano, kolem místa, kde se tělo našlo, je pěkných pár míst k rybaření – u prostoru pro pikniky. Ale i kdyby byl na túře, na rybách nebo si jen pořádal potmě osamělý piknik, proč by k tomu všemu ještě přecházel vozovku? Chci říct – prostory pro pikniky a rybářská zákoutí jsou hodně daleko od Lake Hughes Road.“

„Dobrá otázka,“ souhlasila kapitánka Blakeová.

„Jeho kombík se našel zaparkovaný na prašné cestě, ne moc daleko od

místa, kde bylo tělo nalezeno,“ četl Hunter z hlášení. „Nestojí tu nic o piknikovém koši, tašce, batohu, rybářském prutu... nic.“

„Našel se jeho mobil?“ vyptával se Garcia.

Hunter chvíli listoval ve zprávě. „Není tu o něm ani zmínka, takže pravděpodobně ne.“

„Takže teorie bude – jaká?“ zeptal se Garcia. „Dojede tam, zaparkuje auto, jde se projít a srazí ho nákladák, který pak ujede z místa činu?“ Se zvednutým obočím se zadíval na kapitánku Blakeovou.

„Sebevražda?“ nadhodila, ale neznělo to nijak přesvědčeně.

„Ne,“ zavrtěl Garcia hlavou a Hunter jeho gesto napodobil. „Bydlel v Lomitě, kapitánko. Kdyby měl v plánu se zabít skokem pod auto, tak proč by se trmácel až na klidnou silnici v horách Sierra Pelona, když měl hned u nosu dálnici Pacific Coast se superhustým provozem? Tohle nebyla sebevražda; a pokud ano, tak nebyla plánovaná, to je jistá věc.“

Kapitánka Blakeová souhlasně přikývla. „Jen jsem se chtěla ujistit, že jsme pokryli co nejvíc možností...“

„Než navrheme vraždu,“ doplnil Hunter, který předvídal, kam kapitánka směřuje.

Kapitánka mírně naklonila hlavu doleva a zpod zvednutého, dokonale nakresleného obočí se zadívala na své detektivy. „Prosím, čtete dál.“

Hunter i Garcia přešli k pitevní zprávě. V ní doktorka Hoveová potvrdila, že většina zranění na těle, obzvlášť otevřené zlomeniny pravého zápěstí a pravé nohy, odpovídá srážce chodce s rychle jedoucím vozidlem.

Hunter se na okamžik zarazil a rychle se vrátil k fotkám celého těla. Jedna byla pořízená z dálky, takže na ní byly viditelné tělo i všechny čtyři brzdné stopy pneumatik vozidla. Něco na tom obrázku způsobilo, že se mu kolečka v mozku roztočila o trochu rychleji, ale z myšlenkového procesu ho vzápětí vytrhl Garcia, který přeskočil rovnou na poslední stránku pitevní zprávy, aby se podíval na příčinu smrti.

„Cože? Je to správně?“

Zalétl pohledem ke kapitánce Blakeové.

„Příčina smrti?“ zeptala se.

Garcia přikývl.

„Doktorka Hoveová si byla na sto procent jistá,“ potvrdila kapitánka.

Hunter přelistoval na poslední stránku a zarazil se. „*Hypotermie?*“ Slovo mu splynulo ze rtů naprosto nevěřicně. „Chcete mi tvrdit, že ten chlap zmrzl?“

„Já ne,“ opáčila kapitánka Blakeová. „Stojí to ve zprávě.“

„V Kalifornii?“ žasl Garcia. „V červnu? Venku je třiadvacet stupňů.“

Kapitánka si všimla, jak se Hunterovi zajiskřilo v očích, které upřel na partáka.

Garcia ten pohled moc dobře znal. Pokrčil rameny. „Záhady, to je moje, vždyť víš.“

Kapitánka Blakeová beze slova vstala a opustila kancelář Útvaru UNTČ. Složky si s sebou neodnesla.

Jen pár vteřin poté, co kapitánka Blakeová opustila jejich kancelář, už Hunter volal vrchní patologce okresu Los Angeles – doktorce Carolyn Hoveové. V čase volání se doktorka Hoveová právě chystala zahájit další posmrtné vyšetření, ale sdělila mu, že bude mít čas na rozhovor asi za hodinu. Hned po obědě tedy Hunter a Garcia absolvovali krátkou cestu k Ústavu soudní patologie na North Mission Road.

Vystoupali po okázaných schodech k hlavnímu vchodu majestátní bývalé nemocnice, proměněné v márnici, vešli do vstupní haly a přistoupili k recepčnímu pultu. Asi pětapadesátiletá Afroameričanka s vlídnou tváří je tam uvítala velmi dobře nacvičeným zdvořilým úsměvem.

„Dobré odpoledne, detektivové.“

„Dobré odpoledne, Sandro,“ odpověděli Hunter a Garcia zároveň a oba jí opětovali úsměv.

Sandra pracovala v Ústavu soudní patologie už víc než třináct let.

„Jak se máte?“ zeptal se Hunter.

„Mám se fajn, děkuju.“

Hunter věděl, že otázka nebude opětována. Žádná z recepčních ústavu se nikdy neptala nikoho, kdo do márnice vstupoval, jak se daří *jemu*, bez ohledu na to, o koho šlo.

„Jste tu za doktorkou Hoveovou?“ zeptala se Sandra a přitom už se dívala na monitor počítače.

„Přesně tak,“ odvětil Hunter s letmým pohledem na hodinky. „Říkala, že touhle dobou už bude mít patrně volno.“

Sandra se na oba detektivy znovu usmála. „Dokonalé načasování. Zrovna před pěti minutami ukončila pitvu. Ohlásím vás.“

Hunter a Garcia čekali, než Sandra vyřídí desativteřinový telefonát.

„Doktorka Hoveová na vás bude čekat na pitevním sále číslo čtyři,“ oznámila a automaticky ukázala na dvojité lítačky napravo od pultu recepcce.

Hunter a Garcia jí poděkovali, prošli dveřmi a pokračovali dlouhou, vzorně čistou bílou chodbou. Na jejím konci zahнули doprava do kratší chodby, kde u levé stěny stály dva prázdné nemocniční vozíky.

Hunter předstíral, že se škrábe na nose, ale ve skutečnosti si ho zakrýval dlaní, protože pach těchto chodeb mu pokaždé pronikal pod kůži. Působil na čichový orgán jako úder pěstí – a ten neviditelný úder pěstí byl pořádně silný. Hunterovi zpočátku, před mnoha lety, nevadil, ale čím častěji navštěvoval márnici, tím víc ho vnímal... a čím víc ho vnímal, tím víc mu vadil, protože ten pach se spojoval jen s jedinou věcí – se smrtí.

Prošli kolem vozíků a znovu odbočili doprava. Do pitevny číslo čtyři vedly první dvojité dveře na pravé straně. Hunter je otevřel a spolu s Garciou vstoupil do místnosti, v níž panovala teplota o několik stupňů nižší, než bylo příjemné. V porovnání s pitevnami číslo jedna, dvě a tři šlo o malý pitevní sál, kde se nalézal jen jeden vyšetřovací stůl z nerez oceli, vybíhající z dlouhého pultu podél východní stěny. Na stropě, přímo nad vyšetřovacím stolem, bylo připevněné velké kruhové chirurgické osvětlovací těleso, které už svítilo a zalévalo místnost přívětivým jasem. Západní stěnu kompletně tvořily chladicí kovové krypty, které se víc než čemu jinému podobaly velkým kartotéčním zásuvkám s masivními držadly. Zajímavé bylo, že silný pach z chodeb byl na pitevně o trochu méně vtíravý.

Vysoká a štíhlá doktorka Hoveová s pronikavýma zelenýma očima, oděná v tradičním dlouhém bílém laboratorním plášti, stála na druhé straně prázdného vyšetřovacího stolu. Dlouhé kaštanové vlasy měla svnuté do jednoduchého uzlu na temeni hlavy.

„Roberte, Carlosi.“ Pozdravila každého z detektivů mírným pokývnutím hlavy. „Nejspíš jste přišli kvůli tomu spisu, co jsem dnes poslala Barbaře, že ano? Mužská oběť, nalezená v horách Sierra Pelona?“

„Věděla jsi, že kapitánka Blakeová půjde s tím spisem za námi, vid', doktorko?“ zeptal se Garcia, na rtech zvláštní úsměv.

Doktorka Hoveová zvedla jedno obočí. „Připouštím, že tahle oběť tak docela nespadá do kategorie ultranásilných trestných činů, ale rozhodně jde o velice zajímavý případ a já vím, že vy dva máte rádi všechno ,zají-

mavé, takže ano, byla jsem si celkem jistá, že Barbara půjde s tím spisem nejdřív za vámi.“

„No,“ poznamenal Garcia, když spolu s Hunterem přistupoval k pitev-nímu stolu. „Příčina smrti byla rozhodně nečekaná.“

„Ano, to byla,“ souhlasila doktorka Hoveová. „Ta, a taky pár dalších de-tailů, které prostě nějak neseděly, víte?“

„Vážně?“ zeptal se Hunter. „Jako třeba co?“

„Tady,“ ukázala hlavou směrem ke kovovým kryptám. „Ukážu vám to.“

Hunter a Garcia následovali doktorku Hoveovou k západní stěně sálu a chvíli čekali, než otevřela dvířka označená 3C, odkud vyvezla tělo, jež tam bylo uloženo. Nalézalo se v bílém plastovém pytli na mrtvoly. Dok-torka Hoveová stáhla zip od hlavy k patě a rozhrnula pytel, aby odkryla mrtvolu v celé její kráse. Shaun Daniels byl muž středního věku, ale trochu moc štíhlý.

Naživo a zblízka byly tržné rány na jeho obličeji ještě víc šokující než na fotografiích, které si Hunter a Garcia prohlíželi o málo víc než před hodinou. Levý oční důlek mrtvoly jako by nebyl v rovině s pravým – byl o trochu hlubší a rozhodně došlo ke zlomenině očníce. Nos, úplně pokrivený a sedřený, byl rovněž očividně zlomený. Přestože se tělo našlo před několika dny, obličeje, ruce a nohy dosud jevíly známky otoku. Pokožka působila gumově a porézně, nebyla však přízračně bílá, ale nabyla podivně fialového odstínu, takže bylo těžší rozeznat velký počet podlitin na většině povrchu těla.

„Tuhle pitvu jsem neměla provádět já,“ vysvětlovala doktorka Hoveová. „Na první pohled zřejmé příčiny smrti, jako třeba náraz auta, střela do hlavy, sebevražda a tak dále, se vždycky přidělují někomu z nejvyšších roč-níků, se kterými spolupracujeme v rámci doktorandských programů Ka-lifornské univerzity z oboru soudní patologie. Tyhle typy těl často při-padnou studentům, ale v důsledku nějaké administrativní chyby na univerzitě tohle skončilo tady. Dneska jsem měla být celé dopoledne na schůzi, jenže ji zrušili. Abych vypomohla s nedodělkou, vzala jsem dnes ráno dvě pitvy.“ Ukázala na mrtvolu. „Tahle byla druhá.“

Doktorka Hoveová zůstala chvíli zticha, aby umožnila oběma detek-tivům rychle si prohlédnout tělo před nimi. Hunter jako první postřehl něco divného.

„Chybí mu čtyři nehty na levé noze,“ svažtil čelo na doktorku, která se na něj usmála.

„Máš dobré oko, Roberte,“ přikývla. „To byla jedna z náповědí, že na té autonehodě je něco divného.“

Garcia, který dosud studoval obličejová zranění oběti, rychle přesunul pozornost k nohám mrtvolý. „Co to sakra je?“

Hunter si vzpomněl na fotky, které s Garciou viděli ve své kanceláři. Trvalo jen vteřinu, než se rozpomněl.

„Měl tenisky,“ spočinul pohledem na doktorce Hoveové. „Na fotkách ve spisu, co jsi nám poslala, doktorko, měl na nohou tenisky.“

Doktorka Hoveová mlčky přikývla.

„Máš je?“

„Ve skladišti,“ potvrdila. „Jeho nehty v nich nebyly, jestli se ptáš na tohle.“

„Tohle nemůže být důsledek nárazu autem, Roberte,“ zavrtěl Garcia hlavou.

„Já vím,“ souhlasil Hunter. „Důvod, proč jsem se ptal, byl ten, že na žádný pád nemohl chodit v teniskách bez nehtů na levé noze. Příliš bolestivé.“

„Nechodil,“ potvrdila doktorka Hoveová. „Byl mrtvý dřív, než se dostal na místo, kde ho našli.“

Hunter se poškrábal na bradě. „Jak dlouho? Jaký je čas úmrtí?“

Doktorka rychle sáhla po svých poznámkách. „Podle hlášení o dopravní nehodě bylo jeho tělo nalezeno u silnice v neděli 16. června zhruba v 5:10 ráno. To jsou čtyři dny.“

„Správně,“ potvrdil Hunter.

„No,“ pokračovala doktorka Hoveová. „Byl mrtvý nejméně šest až osm hodin předtím, ale ne víc než osmnáct.“

„Takže zemřel někdy v sobotu odpoledne nebo navečer,“ navázal Garcia, „a ne v neděli ráno?“

„Přesně tak.“

Po doktorčině sdělení následovalo pár vteřin ticha.

„Ale podle Dopravní divize Losangeleského policejního sboru,“ ozval se znovu Garcia, „a *taky* podle tvé pitevní zprávy odpovídají jeho zranění těm, která utrpí chodec při nárazu auta ve vysoké rychlosti.“

„To tedy ano,“ přikývla doktorka.

„Tak jo,“ opáčil Garcia. „Ale nepřipadá v úvahu, že by ho někdy v sobotu navečer přejelo auto a nikdo si té mrtvoly u silnice nevšiml dřív než v neděli v 5:10 ráno. Na Lake Hughes Road sice není zrovna největší provoz, ale rušná je dost. Spojuje Santa Claritu s Lancasterem přes hory Sierra Pelona. Provoz sice v noci a v časných ranních hodinách zeslábné, ale stejně tam zhruba každé dvě minuty nějaké auto projede.“

„Jak jsem řekla,“ trvala na svém doktorka Hoveová. „Otevřené zlomeniny spolu se vším tím zhmožděním, poškozením lebeční klenby, odřenou pokožkou a roztrhaným oblečením, to všechno odpovídá nárazu jedoucího auta, ale...“ Znovu zvedla obočí.

„Ale nehoda mohla být inscenovaná, aby zamaskovala stav, ve kterém už se tělo nacházelo,“ dokončil za ni větu Hunter. „A tím ‚inscenovaná‘ chci říct – vůbec k žádné nehodě nedošlo. Pachatel mohl klidně vytvořit brzdné stopy na silnici pomocí svého nákladáku a tělo tam jednoduše nechat.“

„Tak nějak,“ souhlasila doktorka Hoveová. „Domněnka, že jde o auto-nehodu, tady vycházela čistě jen z vnějších okolností – tělo se našlo na vozovce, v místě, kde byly na asfaltu stopy po hodně prudkém brzdění. Vzdálenost mezi tělem a brzdnými stopami odpovídala sražení chodce vozidlem, jedoucím rychlostí kolem osmdesáti kilometrů za hodinu...“

„Ale to se dá snadno vypočítat,“ podotkl tentokrát Garcia.

„Zase správně,“ potvrdila doktorka. „Na místě nebylo nic, co by nasvědčovalo zločinu, takže nad tím pochopitelně nikdo dlouho nedumal, než dospěl k závěru, že mrtvola se na vozovce ocitla v důsledku nehody, když ji nějaký řidič srazil a pak ujel.“

Hunter se znovu zaměřil na nohy oběti. „Říkala jsi, že chybějící nehty na nohou jsou *jedno* z vodítek k faktu, že něco na tom přejetí nesedí. Jaká jsou další? Barva pokožky?“

„Ta taky, jistě,“ odvětila doktorka. „Tenhle fialový odstín pokožky mohla způsobit řada různých faktorů – ztráta tělesné teploty je jeden z nich. Obličej, ruce a nohy taky jeví známky otoku, ale ne v důsledku fraktur, což je zvláštní.“ Sklonila hlavu k mrtvole. „Ale hlavní vodítko jsou tříštivé otevřené fraktury – obě.“

Hunter a Garcia si několik dlouhých vteřin prohlíželi zlomeniny.

„Chybí tu ekchymóza,“ promluvil jako první Hunter.

„Trefa do černého,“ souhlasila doktorka Hoveová. „Není tu žádné zhmoždění... žádné hematomy v okolí rány, kde byly cévy zjevně poškozené tak těžkým traumatem. Kdyby mu v době, kdy k těm zlomeninám došlo, proudila krev normálně, ekchymóza by se objevila všude kolem rány, jak je vidět kolem nehtových lůžek na nohou.“

„Takže vlastně chceš říct,“ zareagoval jako první Garcia, „že byl naživu, když přišel o nehty na noze, ale už byl mrtvý v době, kdy vznikly fraktury zápěstí a nohy?“

„Pitevní nález to dokazuje, ano,“ souhlasila doktorka. „Což nasvědčuje tomu, že pachatel nevytvořil jen stopy brzdění na vozovce a neodložil tam tělo, jak naznačil Robert.“

„Skutečně ho přejel,“ opravil svůj názor Hunter. „Způsobil otevřené zlomeniny... ale to až dlouho potom, co byla oběť už mrtvá.“

Doktorka Hoveová přikývla. „Proto chybí ta ekchymóza. To ale není všechno. Měl taky tři zlomená žebra, šest zlámaných prstů, tři na každé ruce, a frakturu očníce – levé. K těm naopak došlo, když byl ještě naživu.“

Hunter si znovu prohlédl nohy oběti, než přešel k rukám. Většina nehtů na všech prstech včetně palců byla buď polámaná, nebo rozbitá. Navzdory fialovému odstínu, jehož nabyla pokožka oběti, Hunter neviděl známky omrzlin na prstech nohou ani rukou, ale také věděl, že omrzliny nejsou nezbytným průvodním znakem hypotermie, k níž může dojít i při teplotě, která není považována za *mrazivou*. K té dochází, když je člověk mokrá, zpocený, uvězněný ve studené vodě, postrádá jinou než přírodní izolaci tělesné teploty (oblečení), nebo kombinací takových okolností. Skutečnost, že vrstva tělesného tuku byla u Shauna Danielse spíše malá, by také mírně urychlila proces podchlazení. Celkově tu skutečně ledacos svědčilo o hypotermii, ale Hunter věděl, že doktorka Hoveová potřebovala něco daleko konkrétnějšího, aby své nálezy zdůvodnila.

„Takže co tě vedlo k závěru, že konečnou příčinou smrti byla hypotermie, doktorko?“ zeptal se.

„Dobrá otázka, Roberte,“ řekla doktorka a mírně sklonila hlavu doleva. „Protože tam to začalo být ještě ošemetnější.“

„Proč to?“ otázal se tentokrát Garcia.

„No, určení hypotermie jako příčiny smrti je vždycky v oboru soudní patologie trochu problematické. Ve většině případů o hypotermii nejvíc svědčí vnější okolnosti – člověk se najde ve sněhu nebo ponořený ve studené vodě a tak dále. Právě nedostatek důkazů mě přinutil hledat různé možnosti. Zfialovění pokožky spolu s otokem obličeje, rukou a nohou může skutečně způsobit hypotermie, ale může je způsobit taky...“

„Otrava jedem,“ předběhl ji Hunter.

„Přesně tak,“ namířila na něj doktorka ukazováčkem. „Což působilo jako daleko věrohodnější příčina smrti vzhledem k tomu, že jsme v Kalifornii a začíná léto.“

„Otrava zní dobře,“ poznamenal Garcia.

„Taky mě to napadlo,“ pokračovala doktorka Hoveová. „Hledala jsem příznaky otravy jedem, když jsem na jeho žaludeční sliznici objevila množství černých skvrn.“

„Mluvíš o Višněvského skvrnách?“ zeptal se Hunter.

„Přesně tak.“

Garcia se zasmál. „Vůbec mě nepřekvapuje, že víš, jak se říká černým flíčkům na žaludeční sliznici, ale žasnu, že to umíš vyslovit.“

Hunter pokrčil rameny. „Hodně čtu.“

„A zase jsme u toho,“ zvedl Garcia ruku v gestu „co se dá dělat?“.

„Višněvského skvrny se považují za jeden z nejspolehlivějších a nejdůležitějších rysů při identifikaci hypotermie,“ navázala doktorka Hoveová. „Velice mě překvapilo, že jsem je našla, a samozřejmě mě to přimělo pátrat po dalších vodítkách ke smrtelné hypotermii – ložisková zakrvácení do synoviální membrány, příměs krve v synoviální tekutině kolenního kloubu... a další detaily.“

„A všechny byly přítomné?“ zeptal se Hunter.

„Všechny do jedné.“ Odpověď doprovodilo rázné přikývnutí, pak doktorka opět ukázala na mrtvolu. „Nakonec to jeho srdce vzdalo, ale nepochybují o tom, že důvodem srdečního selhání byla hypotermie.“ Doktorka Hoveová si stáhla latexové rukavice a odhodila je do nádoby na odpad. „Takže ano, i když to může znít šíleně, tenhle člověk zmrzl... v Los Angeles... uprostřed června.“

Teplota venku právě dosáhla 18 °C, slunce stálo vysoko na jasně modré a zcela bezmračné obloze. V Los Angeles nepršelo už přes dva týdny, což už vyvolalo kanonádu televizních, rozhlasových a internetových varování všech občanů před rizikem nevědomky založených lesních požárů – které naneštěstí obvykle zasahovaly Město andělů během letních měsíců téměř každoročně a přinášely obrovskou zkázu, úmrtí a škody na majetku.

Když Hunter a Garcia vyšli ze vstupní haly, oba sáhli po slunečních brýlích. Garciovy byly hranaté, kdežto Hunter měl klasické „pilotky“.

„Vypadáš jako agent FBI,“ přejel Garcia Huntera pohledem od hlavy k patě.

„Vážně?“ Hunter se na něj usmál a rychle si překontroloval oděv. „Ten dojem v tobě budí to staré tričko, vybledlé černé džíny, nebo motorkářské boty?“ Nečekal na odpověď. Místo toho si sundal sluneční brýle a namířil si ukazováčkem na pravé oko. „Dívej se mi do očí.“ Pronesl ta slova přehnaně hlubokým hlasem.

„Co to sakra bylo?“ zeptal se Garcia. Z jeho hlasu nezněl humor.

„Mluvím jako agent FBI.“

„To myslíš... vážně?“

„Jo. Je to hláška z jednoho starého filmu.“

Garciovi spadla brada. „Děláš si srandu, ne? Ta hláška je z *Vetřelce*, Roberte. Absolutně nijak nesouvisí s FBI. A seržant si ukazuje na oko prostředníčkem, ne ukazováčkem. Jinými slovy – ukazuje mariňákovi prostředníček. Takhle.“ Prostředníčkem si lehce stáhl dolní víčko. „Dívej se mi do očí.“

Hunter se zamračil. „Víš jistě, že je to z *Vetřelce*?“

„Ano, jsem si jistý. Jsi *fakt* beznadějný případ, víš to?“

„Na filmy moc nekoukám.“

„Nepovídej.“

Ocitli se u Garciova auta.

Garcia odemkl dveře a nastoupil za volant. „Musím uznat, že celá ta věc je minutu od minuty divnější.“

Hunter usedl na místo spolujezdce, ale zůstal zticha a tvářil se zá-
dumčivě.

„Momentálně platí dohad, že máme nějakou oběť,“ pokračoval Garcia a ukázal palcem na budovu za svými zády, „která zemřela někde jinde, možná byla zavražděna, ale někdo, možná vrah nebo vrazi, ji odvezl do hor, jen aby to vypadalo, jako by ji přejel nákladák.“

„To je víceméně všechno, ano,“ souhlasil Hunter.

Garcia se opřel na sedadle a zasmál se. „Momentálně jsem samá otázka.“

„Tak jo, přijímám. Jaká otázka ti naskočí v hlavě jako první? Hned teď.“

Garcia přimhouřil na parťáka oči za slunečními brýlemi.

„Nepřemýšlej,“ pobízěl ho Hunter. „Prostě se ptej. Co tě napadne nejdřív?“ Rychle zvedl ruku. „Nezačínej s tím ,proč ho zavraždili‘, to se nabízí. To prozatím přeskočíme.“

„Tak jo,“ pokrčil Garcia jedním ramenem. „Proč ho sakra mučili?“

Hunter přikývl, přistoupil na to, že jde o dobrý začátek.

„Protože to se opravdu dělo, než zemřel. Někdo ho mučil, Roberte. Nemáme zdání, jak dlouho, ale rozhodně ho mučili. Někdo mu vytrhal nehty na nohou, jeden po druhém. Někdo mu zlámal šest prstů, tři žebra a levý nadočnicový oblouk, než ho strčil do mrazáku... zaživa... protože neexistuje jiné rozumné vysvětlení, jak mohl zmrznout v polovině června v Los Angeles. A všiml sis, že nemá žádné stopy po poutech?“

Hunter kývl. „Ani na zápěstí, ani na kotnících.“

„Přesně tak,“ souhlasil Garcia. „Vypadá to, že nebyl spoutaný. Všechny nehty na rukou měl odřené a polámané. Špičky prstů odřené na kost, protože se zjevně snažil odněkud vyhrabat – pravděpodobně z toho mrazáku, kde byl zamčený. A teď... jak někoho mučíš, abys ho nemusel svázat?“

„Jednoduše. Dáš mu sedativa.“

Garcia bubnoval prsty o volant. „Co je to kurva za mučení, když člověk nejdřív oběti podá sedativa?“

„Hodně kruté. Představ si to – oběť zpočátku necítí nic. Možná je dokonce i při vědomí a vidí, co pachatel dělá – vytrhává jí nehty, láme kosti a tak dále – žádná bolest, ale sedace nakonec přestane působit... a pak začne bolest... pomalu... postupně... a pořád sílí, všude – chodidla, ruce, paže, nohy, obličej, hlava, trup – každou vteřinu sílí a sílí. Pachatel ho mohl mučit každým zraněním zvlášť, nebo všemi najednou. Je to hrozná forma způsobování bolesti.“

„To je prostě kurva šílenství.“ Garcia potřásl hlavou. „A to mě vede zpátky k otázce – proč ho takhle mučili?“

Hunter si posunul sluneční brýle na temeno hlavy. „Učebnicové odpovídi na to, proč někdo někoho mučí.“ Odpočítával na prstech. „Aby získal informace; aby přinutil oběť udělat něco, co oběť nechce udělat dobrovolně; aby se za něco pomstil; aby někoho potrestal; aby vylákal peníze; nebo prostě a jednoduše ze sadismu – aby naplnil morbidní touhu zabijáka způsobovat bolest. Některé vrahy to rajcuje.“

„Jako bych to nevěděl?“ Garcia sklonil hlavu, aby se na Huntera podíval přes okraj brýlí. „Ale ti, které takové ujetiny rajcují, se nikdy neomezí na jednu oběť, víš? Nakonec se z nich stanou sérioví vrazi, protože jednoduše nemůžou přestat. Nikdy nejsou úplně uspokojení, bez ohledu na to, kolik lidí zabijí.“

Hunter zůstal zticha.

„Ale nemám důvod věřit, že je to tenhle případ. A ty? Prostě to nepůsobí jako dílo sériového vraha.“

„Ne, nepůsobí.“

„Ale všechny ostatní možnosti, cos uvedl, jsou reálně možné,“ pokračoval Garcia. „Nevíme nic o tom, kdo byl Shaun Daniels ve skutečnosti. Mohl být drogový dealer, lichvář, zloděj, podnikatel... kdeco.“ Pokrčil rameny. „Na druhé straně – mohl dlužit peníze nesprávnému člověku, nebo spát s manželkou nesprávného člověka, nebo bonzovat na nesprávného člověka... vždyť víš – za takové věci tě klidně můžou mučit a zabít, zvlášť ve městě jako Los Angeles.“

„Operativa už shromažďuje všechno, co se dá,“ odpověděl Hunter. „Do večera už bychom mohli mít na pana Danielse hotovou složku – nejpozději zítra ráno – včetně aktivity na kreditních kartách a telefonních výpisů.“

„Je tu ještě něco,“ řekl Garcia. „Něco, co mi vadí od chvíle, kdy jsem si přečetl hlášení o dopravní nehodě.“

Hunter pár vteřin pozoroval Garciov výraz. „Jak se tam nahoru dostalo jeho auto?“

Garcia namířil na partáka ukazováčkem. „Přesně tak. Sám tam nedojel, to je jisté. Kdyby byl zastřelený, umlácený, uškrcený, cokoliv... i kdyby ho doopravdy přejel nákladák, bylo by možné, že tam nahoru přijel sám.“

„Jenže oběť zemřela na podchlazení,“ opřel se Hunter o dveře spolujezdce.

„V tom je právě ten zádrhel,“ souhlasil Garcia. „Zmrzl několik hodin předtím, než byl nalezen, což znamená – nedošlo k tomu v horách Sierra Pelona. Nestalo se, že by tam přijel s milenkou nebo dodávkou drog nebo podobně a něco se pokazilo. Taky ho tam nikdo nepřepadl ze zálohy... a sakra jistě nezmrzl při procházce po Lake Hughes Road.“

„A přesto,“ poznamenal Hunter, „tam bylo jeho auto zaparkované.“

„Což znamená, že je tam odvezl někdo jiný. Patrně vrah... nebo vrazi, ale i kdyby ne, vážně bych si rád promluvil s tím, kdo to udělal.“

Hunter kývl a posunul si brýle zpátky na nos. „Jo, já taky.“

Hunterovi a Garciovi to připadalo jednoduché a logické – Shaun Daniels nemohl vyjet svým autem až do hor Sierra Pelona a zaparkovat na prašné cestě, protože tou dobou už byl mrtvý, takže to musel udělat někdo jiný. Ten někdo jiný po sobě mohl docela klidně zanechat nějaké forenzní stopy – na sedadle, na volantu, na koberečkách, na klikách dveří, na řadicí páce... někde. Jenom je potřebovali najít.

Ještě od Ústavu soudní patologie pro okres Los Angeles zavolal Hunter detektivu Sharpovi z Dopravní divize Losangeleského policejního sboru pro San Fernando Valley, který mu sdělil, že auto Shauna Danielse bylo zajištěno a odtahováno do policejní parkovací garáže v San Fernandu, kde se nalézala dosud. Problém byl v tom – jelikož detektiv Sharp neměl podezření, že došlo k trestnému činu, když před čtyřmi dny zkoumal místo „nehody“ –, že s vozidlem Shauna Danielse se nezacházelo jako s důkazem nebo potenciálním zdrojem důkazů. Řidič odtahového vozu a zaměstnanci v policejní parkovací garáži patrně vůz kompletně kontaminovali a s tím už teď Hunter a Garcia jednoduše nemohli vůbec nic dělat, jen doufat v co nejlepší výsledek... ale nejlepší výsledek se tak docela nedostavil.

Garciovi trvala jízda na druhou stranu Hollywood Hills a dál do San Fernando Valley jen necelou hodinu. V parkovací garáži Losangeleského policejního sboru oslovili jednoho z policistů u hlavní brány. Policista předal Hunterovi klíče od vozu, které se našly v kapse kalhot Shauna Danielse na místě „nehody“, a nasměroval je k místu, kde vozidlo parkovalo.

„Tady je to,“ ukázal Hunter na bílé Volvo VX70, zaparkované vedle Volkswagenu Golf ve východním křídle velkého parkoviště.

„To je ono,“ souhlasil Garcia při pohledu na poznávací značku vozu.

On i Hunter si navlékli rukavice, přistoupili k vozidlu a letmo nahlédli dovnitř skrz okno na straně řidiče.

„To si děláš prdel!“ Garcíův obličej se takřka proměnil v živoucí otazník. „Kolik tomu chlapovi bylo? Šest?“

„Sakra!“

Vypadalo to, jako by v autě vybuchla bomba, která však nebyla plná výbušnin, ale odpadků. Byly všude – na místě spolujezdce, na podlaze, na přístrojové desce, u řadicí páky, nacpané do kapes na dveřích... všude – obaly, prázdné plechovky od nealkoholických a energetických nápojů, plastové láhve, papírové kelímky, krabice, prázdné krabičky od cigaret... byl to prostě binec.

„V tomhle autě se asi nikdy neuklízelo,“ poznamenal Garcia a obešel vozidlo, aby nahlédl do zadního okna.

„Možná máš pravdu,“ souhlasil Hunter.

Zadní sedadlo bylo sklopené, aby se zvětšil nákladní prostor, v němž byl napěchovaný žebřík, trubky z PVC a mědi, kotouče bílé těsnicí pásky, svorky, dráty, bednička s náradím, kbelíky a další předměty.

„On byl instalatér?“ zeptal se Garcia. „Vzadu je spousta instalatérského materiálu... náradí a podobně.“

„Možná,“ přikývl Hunter.

„Proč by někdo mučil instalatéra tak, jak mučili jeho? Špatné potrubí?“

„To je otázka za milion dolarů.“

„Jak jsem řekl,“ povzdechl si Garcia. „Tenhle případ je minutu od minuty divnější.“ Odmlčel se a napřímil. „Zavoláme na forenzní a řekneme jim, ať se ani nenamáhají? Tenhle bordel nedokážou zpracovat ani omylem. Potrvá jim to celé týdny a nepochybně se ukáže, že je to ztráta času. Jsou tu obaly snad z každého fastfoodu ve městě.“

Cestou sem už Hunter zavolał doktorce Susan Slaterové, jedné z nejlepších forenzních agentek v Kalifornii. Ona a její tým spolupracovaly s Útvarem UNTČ už na bezpočtu případů. Během telefonátu jí Hunter v rychlosti popsal, co zatím mají, a pak se jí zeptal, jestli by nemohla vyslat dva agenty do policejní garáže v San Fernando Valley na zpracování auta Shauna Danielse. Odpověděla, že až do rána nebude mít nikoho k dispozici, ale do zítřejšího oběda to bude hotovo.